

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Barbara Wallace
A gyanakvó lakótárs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Wallace, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A ROMANA 670. eredeti címe: *A Millionaire for Cinderella* (Mills & Boon Romance)

• Magyarra fordította: Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 670. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-798-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Vajon meddig tart még az idős hölgy vizsgálata? Patience feszülten járkált fel-alá a sürgősségin. Úgy tűnt, mintha már egy örökkévalóság óta várakozna.

– Elnézést! – Bekopogott a várótermet a betegfelvételtől elválasztó üvegfalon. – A... nagymamám... már elég régen odabent van. – Az idős hölgy ugyan a munkaadója volt, de Patience azt remélte, hogy a kis füllenésnek köszönhetően hamarabb választ kap a kérdésére. – Ki tudná megmondani, hogy mi történik vele éppen?

A nővér együttérzőn mosolygott.

– Sajnálom, ma nagyon elfoglaltak vagyunk. De biztos vagyok benne, hogy az egyik orvos hamarosan tájékoztatni fogja.

A nővér könnyen beszélt, nem ő találta a lépcső aljában összegörnyedve a főnökét.

Ana erőtlen, panaszos fájdalomkiáltását Patience azóta sem volt képes kiverni a fejéből. Bárcsak a közelben lett volna. Bárcsak ne mondta volna Nigelnek, hogy ma várnia kell a vacsorával, mert akkor Ana most nem lenne itt. Helyette a szalonban iszogató a teáját nagy élvezettel, mint egyébként minden délután.

Patience nem tudott uralkodni magán, halkán és szomorúan felnevetett. Egy évvel ezelőtt még azt sem tudta, mi az a szalon. Egy újabb bizonyíték arra, mennyire megváltozott az élete Anának köszönhetően. Anélkül hogy tudatában lett volna, igen nehéz körülmények közül mentette ki Patience-t.

A lány igazi élete akkor kezdődött, amikor munkába állt Anastasia Duchenkónál. A régi dolgaira azóta egyetlen gondolatot sem vesztegetett.

Váratlanul elterelődött a figyelme, amikor a sürgősségi bejárat ajtaja nagy lendülettel kinyílt. Egy csapásra elnémult a helyiségben minden beszélgetés, és az új látogatóra szegeződött a jelenlévők tekintete. Még a betegfelvételi pultnál ülő nővér is felkapta a fejét. Csak nem valami helyi híresség az új jövevény? Várakozással telt meg a levegő.

A férfi tartása magabiztos és fölényes volt. Kétségtelenül hozzá volt szokva, hogy az ő kezében van az irányítás. Őt biztosan nem merné senki egy órán keresztül várakoztatni.

Amikor meghallotta a Duchenko nevet, Patience azonnal hegyezni kezdte a fülét.

Kisimította sötét haját az arcából, megigazította a pólóját, majd tett egy lépést a férfi felé.

– Elnézést, jól hallottam, hogy az imént Ana Duchenko felől érdeklődött?

Az idegen a lány felé fordult.

– Ki kérdezi?

Patience-nek egy pillanatra elakadt a szava. Megbabonázva nézett az élénken szikrázó acélkék szempárba, amely mintha képes lett volna a lelke mélyére látni.

– Patience – felelte végül, majd újra nekifutott. – Patience Rush.

A férfi erre még alaposabban végigmérte.

– Anastasia néni házvezetőnője?

Néni? A lányt villámcsapásként érte a felismerés. Stuart Duchenko áll vele szemben, Ana unokaöccse, aki hetente kétszer felhívja Anát. Patience úgy tudta, az asszony már csak vele áll szóba a családtagjai közül, a többiekkel megszakított minden kapcsolatot. Egyedül Stuartról, aki a pénzügyeit kezelte, nem mondhatott senki egyetlen rossz szót sem a jelenlétében.

– Azt hittem, Los Angelesben van – jegyezte meg Patience, miután a férfi bemutatkozott. Ana mesélte neki, hogy a férfi már csaknem egy éve ott tartózkodik, hogy segítsen tisztázni egy milliárdos család örökösödési vitáit.

– Tegnap lezártam az ügyemet. Mi történt?

– Nigel. – Nigel Ana elkényeztetett kandúrja volt. – Nem volt hajlandó abbahagyni a nyávogást – magyarázta Patience. – Mindig ezt műveli, ha még nem kapott enni. Ha jól sejtem, Ana lábához

dörgölözhetett, miközben lefelé tartott a lépcsőn, ő pedig emiatt elveszíthette az egyensúlyát.

A férfi erre kérdően felvonta a szemöldökét.

– Ha jól sejtí?

Stuart le sem tagadhatta volna, hogy ügyvéd. Patience úgy érezte magát, mint egy keresztkérdésekre válaszoló tanú.

– Az étkezőben voltam. Éppen az ezüst étkészletet fényesítettem. Hallottam Ana kiáltását, de mire odaértem hozzá, már elesett. – Patience az emlék hatására remegni kezdett. Nem lesz könnyű elfelejtenie Ana látványát, ahogy ott hevert a lépcső aljában, nyöszörögve a fájdalomtól.

Ana unokaöccse némán meredt rá, szinte keresztüldöfte a tekintetével, aztán a nővér felé fordult.

– Szeretném látni a nénikémet – közölte udvariasan, mégis parancsolóan.

A nővér bólintott.

– Megnézem, mit tehetek.

– Már órák óta próbálom kideríteni, hogy van Ana, de senki sem mond semmit.

– Nem is fognak – vágta rá a férfi. – Adatvédelmi okokból. Hiszen maga nem családtag.

Ez egyértelmű volt. Annak ellenére, hogy ő hozta be Anát a kórházba, és ő töltötte ki a betegfelvételnél a papírokat. Minden értelmes emberi lény jól láthatta azonban, mennyire aggódik az idős hölgy miatt. Mit számít, hogy családtag-e vagy sem?

Ana unokaöccse teljesen más volt, mint várta. Az idős hölgy minden egyes telefonbeszélgetésük után valósággal áradozott az ő drága Stuartjáról. Csakhogy a Patience mellett álló férfin nem volt semmi szeretetre méltó. Ahhoz túl tapintatlanul viselkedett. A lány számára már-már kézzelfogható volt a belőle áradó gyilkos ösztön.

A férfi kérése megtette a hatását. Néhány pillanattal később kinyílt a kezelő ajtaja, és egy világoszöld műtőruhába öltözött orvos lépett ki rajta.

– Mr. Duchenko? – A férfi odasietett Stuarthoz, de azért Patience-t is tetőtől talpig végigmérte, amikor elhaladt mellette. A lánynak nagyon is ismerős volt ez a mustra, de úgy tett, mintha észre sem vette volna.

– Sajnálom, hogy várakoznia kellett – folytatta az orvos. – A CT-eredményre várunk.

– Hogy van a nénikém?

– Bimalleoláris törés a bal bokában.

– Bi micsoda? – kérdezte Patience. Enyhén görcsbe rándult a gyomra. Remélte, hogy az orvosi szakkifejezés rosszabbul hangzik, mint amilyen a helyzet valójában.

Az orvos elmosolyodott.

– Bimalleoláris. Bokaízület-törés. Megsérültek a csontok és a szalagok.

– És ez pontosan mit jelent? – tette fel Stuart a kérdést, ami Patience fejében is ott kavargott.

– Azt, hogy a nénikéjét meg kell műteni. Stabilizálni kell a bokáját.

Műtét? Patience rettenetesen érezte magát. Óvatosabbnak kellett volna lennie.

– Veszélyes?

– Az ő korában az altatásnak megvannak a kockázatai.

– Ettől eltekintve kitűnő egészségnek örvend – szólt közbe Patience.

– Ez jó hír. Minél jobb az erőnléte, annál gyorsabb lesz a felépülés. Összességében nagyon szerencsés, hogy csak a bokája tört el. Az esések az ő korában különösen veszélyesek.

– Tudom – biztosította az orvost Stuart, miközben feltűnés nélkül vetett egy pillantást Patience-re. – Láthatnánk?

– A hatos vizsgálóban van – felelte az orvos. – Nemsokára visszük a műtőbe, de addig nyugodtan bemehetnek hozzá.

A vizsgálokat függönyök választották el egymástól. Ana sápadtan hevert az ágyában, miközben egy nővér az infúzióját ellenőrizte. A helyiséget különféle gépi hangok töltötték be. Amikor meglátta Anát és a karjába vezetett csöveket, Patience-t rosszullett fogta el. Normális körülmények között az idős hölgy mindig annyira élettel teli volt, hogy az ember könnyen megfeledkezett a koráról.

– Fájdalomcsillapítót kapott, ezért lehet, hogy nem lesz teljesen magánál – magyarázta nekik a nővér. – Ne aggódjanak, ha kissé zavarodottnak tűnne!

Stuart lépett be elsőként a szobába. Patience követte, és figyelte, ahogy megállt Ana ágya mellett, és gyengéden kisimította az arcából a haját.

– *Tetya?* Stuart vagyok.

Szeretetteljesen csengő hangja hallatán Patience eléggé meglepődött. Őszintén szólva nem hitte volna, hogy a férfi különösebben kedves lenne.

Ana szemhéja megrezzent. Pislogott párat, majd széles mosollyal ajándékozta meg unokaöccsét.

– Mit keresel te itt?

– A vészjelző, amit soha nem akarsz feltenni a csuklódra, automatikusan értesít, ha mentőt hívnak hozzád. Éppen úton voltam a reptérről, amikor megkaptam az üzenetet.

Ana mosolya ennek hatására még szélesebb lett.

– A reptérről? Ez azt jelenti, hogy végre hazajöttél?

– Igen.

– Hiányoztál, *lapushka*.

– Te is nekem. Hogy érzed magad?

– Jól, mert itt vagy. – Ana csontos kezével megpaskolta a férfi kezét. – Nigellel minden rendben?

– Igen.

– Nagyon nevetlen volt. Mondd meg neki, hogy nagyot csalódtam benne.

– Majd közlöm vele – felelte Stuart türelmesen.

– Ne okozz neki túl nagy lelkiismeret-furdalást! Nem szándékosan tette.

Az asszonynak újra és újra lecsukódott a szeme.

– Ugyanolyan makacs, mint te.

– Jobb, ha most alszol egy kicsit, *tetya!* Én majd gondoskodom mindenről.

– Olyan jó fiú vagy. Istennek legyen hála, egyáltalán nem hasonlítasz nagyapádra. – Ana lehunyta a szemét, de aztán hirtelen ismét tágra nyitotta. – Patience?

Egészen eddig a pillanatig a lány az ágy lábánál álldogált. Nem akarta zavarni Anát. Amikor viszont meghallotta a nevét, közelebb lépett hozzá.

– Igen?

– Hát itt vagy – derült fel Ana arca. – Köszönöm.

– Nem kell köszönetet mondania – felelte Patience.

– Ó, dehogynem! – erősködött az asszony. – Olyan jól gondomat viselted.

Patience a szeme sarkából észrevette, hogy Stuart feltűnés nélkül vetett rá egy pillantást. Anának szentelte minden figyelmét, és úgy tett, mintha nem is látná a férfit.

– Bárki ugyanezt tette volna a helyemben. Most már viszont tényleg pihennie kellene egy kicsit.

– Gondoskodsz Nigelről?

– Természetesen.

– És Stuartról is?

Patience ezen elcsodálkozott. A férfinak biztosan nincs szüksége segítségre. Pláne nem olyasvalakitől, mint ő.

Maradtak, amíg egy másik ápolónő meg nem jelent, hogy ellenőrizze Ana állapotát. A kis szobában két látogatónak is alig volt hely, nemhogy háromnak, ezért Patience inkább kiment. Legnagyobb meglepetésére Stuart követte.

– Tudja, mi a legfurcsább? – jegyezte meg a lány. – A miatt a buta macska miatt tört el Ana bokája, ennek ellenére mégis a legjobb minőségűeledelt fogja kapni ma vacsorára. – Persze csak néhány óras késéssel, állapította meg magában Patience. Nagyon remélte, hogy a kandúr nem hordta szét bosszúból a macskaalmot az egész konyhában.

Stuart mogorva képpel ismét végigmérte.

– Biztos benne, hogy Nigel miatt esett le Ana a lépcsőn?

– Természetesen – vágta rá Patience. – Pontosabban: teljesen biztos nem lehetek. De éppen vacsoraidő volt, és a kandúrnak szokása, hogy az első kéznél lévő embertől követelje az ennivalóját, ha megéhezik. Miért kérdezi? – Hiszen Ana már beszámolt erről a férfinak.

– Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy birtokában vagyok a tényeknek.

Tényeknek? Az isten szerelmére, hiszen itt nem valami büntettről van szó!

– Higgye el, birtokában van! Nigel egy igazi sorscsapás. – És rettenetesen el van kényeztetve. – Különben is, ki más miatt eshetett volna el? Rajta kívül csak én voltam a házban, és... – Patience rámeredt. – Nem gondolhatja komolyan, hogy közöm van Ana balesetéhez!

– Miért gondolnám? A nénikém is Nigelt hibáztatja.

– Mert valóban miatta botlott meg.

A férfi tényleg nem bízik benne. Persze igazából nagyon is tipikus a reakciója. A felső tízezer első körben mindig mindennel a személyzetet gyanúsítja.

– Csak nem arra céloz, hogy a nagynénje hazudik?

– Aligha.

– Akkor nekem mi okom lenne eltitkolni maga elől az igazat?

– Állítottam én bármi ilyesmit? Mint mondtam, csak a tényeket próbálom összegyűjteni. Maga próbál valami hátsó szándékot találni a kérdéseim mögött.

Patience már nyitotta a száját, hogy ellentmondjon neki, de a férfi felemelte a mutatóujját, hogy elhallgattassa.

– Bár – folytatta – igazán nem vehetné tőlem rossz néven, ha gyanakodnék.

Valóban? Ez a fickó kinézi belőle, hogy képes lenne lelökni egy védtelen idős hölgyet a lépcsőn!

– Miért? – Patience karba tette a kezét a mellkasa előtt. Kíváncsian várta a választ.

– Először is: a nénikém akkor vette fel magát, amikor én még Los Angelesben tartózkodtam.

Szóval erről van szó. A férfi a területét próbálja védelmezni.

– Vagyis haragszik, amiért Ana nem egyeztetett magával ebben a kérdésben.

– Pontosan. – Patience nem számított rá, hogy a férfi ezt be is vallja. – Általában átvilágítom a családom alkalmazottait, magának viszont valahogy sikerült megkerülnie ezt a folyamatot. Ezért aztán semmit sem tudok magáról. Lehet, hogy van valami titkolnivalója.

Patience megremegett. Ha tudná...

Nem számít, milyen megkérdőjelezhető döntéseket hozott élete során, bizonyos határokat Patience sosem lett volna hajlandó átlépni. Legfőleg állt a listáján, hogy sosem tudott volna védtelen idős hölgyeknek ártani.

– Igaza van. Nem ismer.

Ezzel sarkon fordult, és visszament Anához.

Nocsak, nocsak! Erkölcsi felháborodás...

Stuart tudomást sem vett a lelkiismeret-furdalásról, miután Patience faképnél hagyta. Miért kéne büntudatot éreznie, amikor csak a családját védelmezte? Hiszen végül is nyolc hónappal ezelőttig még csak nem is hallott Patience Rushról. Aztán a nénikéje hirtelen másról sem tudott beszélni. Patience így, meg Patience úgy.

Semmi okod aggódní, Stuart. Patience meghatóan gondoskodik rólam. Patience hozzám költözik.

És ami teljesen kiverte a férfinál a biztosítékot: *Patience kitölti a csekkeket.*

Azzal, hogy Ana magatehetetlenné vált, Patience váratlanul komoly hatalmat kapott volna a kezébe, amennyiben Stuart nem pont ma tért volna haza. A férfi szemrehányást tett magának, amiért tavaly nem lehetett itt. Így egy vadidegennek, akiről semmit sem tud, sikerült beférkőznie a nénikéje kegyeibe. Lehet ugyan, hogy Ana korához képest kitűnő szellemi képességekkel rendelkezik, de végső soron mégis csupán egy egyedülálló öregasszony hatalmas szívvel, ezért könnyen ki tudják használni.

Nem ez lenne az első alkalom, hogy egy csinos fiatal teremtes megpróbálja rátenni a kezét a Duchenko-vagyon egy darabjára. Csakhogy Miss Rushnak pechje van. Többé már nem magányos, szerelem után sóvárgó húszéves fiatalember, és nem annyira naiv sem, hogy elhiggye, az emberek tényleg olyan ártalmatlanok, mint amilyennek első pillantásra tűnnek.

Ana volt az egyetlen megmaradt rokona. Nem állt szándékában hagyni, hogy valaki fájdalmat okozzon neki.

Hirtelen csikorgó hangot hallott a háta mögül. Annak az ágynak a kereke volt, amelyben Anát a

lift felé gurították. Nénikéje álmosan integetett neki. Stuart megragadta a kezét, és megcsókolta ráncos kézfejét.

– Hamarosan találkozunk, *tetya* – súgta oda neki.

– A sebészeti várót a harmadik emeleten találják – közölte a nővér. – Amennyiben úgy döntenek, hogy ott vároznak, közvetlen tájékoztatást kapnak a beavatkozás alakulásáról.

– Köszönjük – vágta rá Patience, mielőtt Stuart megszólalhatott volna. A férfinak erre azonnal elkeskenyedett az ajka.

– Ön is várni akar?

– Persze! Tudnom kell, hogy jól van-e. Különben képtelen lennék elaludni – jelentette ki Patience, aztán Ana felé fordult.

Ana elmosolyodott.

– De Nigel...

– Nigel elboldogul – szólt közbe Stuart. Nem örült ugyan, hogy Miss Rush is a kórházban marad, de nem akart vitába bonyolódni a kandúrról a nénikéje betegyánál. – Ne aggódj miatta!

– Különben is jót fog tenni neki, ha kicsit várnia kell – tette még hozzá Patience. – Hiszen ő okozta a balesetet. Amint túl lesz a műtéten, azonnal hazamegyek, és megetetem.

A nyugtatók kezdtek hatni. Anától már csak egy erőtlen mosolyra futotta.

– Olyan megbízható vagy – mormolta, és lehunyta a szemét.

Ó, igen, egy igazi kis tündér, állapította meg magában Stuart cinikusan. Mérhetetlenül bosszantotta, hogy Patience az otthonaként utalt az elegáns, barna homokkőből épült bostoni házra. Pontosan tíz év telt el azóta, hogy egy elbűvölő szőkeség befurakodott az életébe. Most egy barna hajú lány próbál a nyomdokaiba lépni.

Feltűnt neki, hogy Patience szándékosan leplezni próbálja a testi adottságait. Talán ez taktika a részéről? Akárhogy is, hiábavaló volt a fáradozása. Nem lehetett nem észrevenni, mennyire vonzó. Stuart ezt magában már az első pillanatban megállapította.

De az alakján kívül a lány még valami mást is rejtegetett. Ez nem kerülte el Stuart figyelmét. Amikor arra célozgatott, hogy esetleg titkol valamit, a lány feltűnően kerülte a tekintetét. Volt valami gyanús Patience Rushban, Stuart pedig feltétlenül ki akarta deríteni, hogy mi lehet az.

Ana műtétje alatt mindketten a váró két különböző végében vároztak. Stuart összetolt néhány széket, és amolyan rögtönzött irodát alakított ki magának, míg Patience régi női magazinokat lapozgatott. Miután sikerült mindent megtudnia az aktuális őszi divatról, hátradőlt a székében, és gyilkos pillantásokat küldözgetett Ana unokaöccse felé.

Mit képzelsz magáról a férfi? A szemére vetni, hogy bármi köze lehet Ana eséséhez! Mintha képes lenne bármi ilyesmire. Anastasia az életét mentette meg ezzel az állásajánlattal. Patience mindennap hálatelten ébredt, hogy kapott egy esélyt. Végre olyan munkát végzett, amire büszke lehetett. Ismét emelt fővel léphetett ki az utcára.

Még ha egy hazugságnak is köszönhette az állását. Ez a viselkedés azok közé a dolgok közé tartozott, amelyeket szörnyen bánt, de mindennap azon fáradozott, hogy jóvátegye. Keményen dolgozott, és gondoskodott az idős hölgyről. Ana keresve sem találhatott volna nála jobb házvezetőnőt és társalkodónőt Beacon Hill városrészben.

De ha ezt elárulná Stuart Duchenkónak, a férfi azonnal kitenné a szűrét. És ki tudja, mire ragdatná még magát, ha rájönne, mivel is kereste Patience korábban a betevőjét. A lány a pusztá gondolatba is beleremegett.

Papírlapok suhogására riadt fel. Vetett egy pillantást Stuartra, aki az ornyergét dörzsölgette. Nagyon kimerültnek látszott. Annak ellenére, hogy olyan ridegen viselkedett vele, Patience kénytelen volt elismerni, hogy a férfi valóban aggódott a nagynénje miatt. Nyilvánvaló volt, hogy a mély ragaszkodás, amelyről Ana oly gyakran beszélt, kölcsönös kettejük között.

– Mr. Duchenko? – Egy vastag szarukeretes szemüveget, és rózsaszín műtősruhát viselő nővér kanyarodott be a sarkon. Válaszul Stuart és Patience egyszerre pattantak fel a helyükről. – Dr. Richardson az imént hívott. Azonnal itt lesz ő is, de megkért, hogy tájékoztassam: a nagynénje

műtétje komplikációmentesen zajlott.

– Hál’ istennek! – kiáltott fel Patience.

– Láthatjuk? – érdeklődött Stuart.

– Sajnos nem – felelte a nővér a fejét csóválva. – Jobb lenne, ha holnap visszajönnének.

Patience látta Stuart tekintetén, hogy erősen vívódik. Nem kételkedett benne, hogy képes lenne keresztülvinni az akarát, de végül a férfi mégis beadta a derekát. Azt nehéz lett volna eldönteni, hogy egyszerűen jobb belátásra tért, vagy csupán a fáradtság győzedelmeskedett rajta.

– Mikorra várhatjuk dr. Richardsont?

– Tíz percen belül.

Az orvos végül húsz perc elteltével fel is bukkant, és gyorsan beszámolt nekik mindenről. Egy fémlaszt és néhány csavart helyeztek be, hogy stabilizálják a bokát. Nem lépett fel semmiféle komplikáció. A biztonság kedvéért azonban Anának egy éjszakát az intenzív osztályon kellett töltenie.

Patience abban a megnyugtató tudatban hagyta el a várót, hogy Ana jó kezekben van. Stuart szerencsére éppen telefonon beszélt valakivel, így elkerülhette a férfi részéről a további vádaskodásokat.

Amikor kinyitotta Ana villájának bejárati ajtaját, egy haragos, zöld szempár köszöntötte. Patience azonban nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Ne is próbálkozz, barátocskám! Ez az egész a te hibád.

Nigel megvetően fújtatva leugrott az előszobában álló asztalról, és meg sem állt a konyháig. Nem sokkal később panaszosan nyávogni kezdett.

– Kérlek – szólt rá Patience. – Mintha valaha is éhezned kellett volna.

Patience a karját maga köré fonva végigsietett a folyosón. Furcsa érzés volt egyedül lenni a házban. Ana ugyan gyakran volt úton, de esténként csak ritkán ment el otthonról. Amikor elhaladt az étkező előtt, tekintete megállapodott az ezüst étkészleten, amely még mindig ott hevert az asztalon. Észrevette a fényezéshez használt kendőt is, amelyet akkor ejtett a padlóra ijedtében, amikor meghallotta Ana kiáltását. Újra lejátszódott lelki szeme előtt a borzalmas jelenet. Szerencsére azonban Ana máris elindult a gyógyulás útján.

Patience elhatározta, hogy másnap alaposan kitakarítja a házat, hogy minden készen álljon az asszony hazatérésére. És a teáskészlettel fog kezdeni.

Nigel ismét nyávogni kezdett. Patience az asztalra dobta a kendőt.

– Jövök már! Nem fogsz éhen halni.

Megfordult, és Stuart Duchenko mellkasának ütközött.

– Mi a...

A férfi felvonta a szemöldökét. Még a folyosó tompa fényében is valósággal ragyogott kék szeme.

– Megijesztettem?

Micsoda kérdés!

– Hogy jutott be?

– Ahogy maga: kulccsal. Vagy azt hiszi, Ana csak magának engedélyezte a bejárást? – Olyan közel álltak egymáshoz, hogy Patience érezte a férfi légvételeit. Egy pillanatig mozdulni sem volt képes. Amikor mégis hátrált egy lépést, feltűnt neki két bőrrönd a lépcső lábánál.

Tekintete láttán Stuart vállat vont.

– Eladtam a lakásomat, mielőtt L. A.-be költöztem. Amíg nem találok magamnak másikat, a nénikém háza kényelmesebb, mint egy szálloda.

Csak nem így akarja szemmel tartani?

Úgy tűnt, Stuart olvas a gondolataiban.

– Ana maga javasolta ezt a megoldást az elutazásom előtt. Bizonyára álmában sem jutott volna eszébe akkor még, hogy a beköltözésemkor éppen kórházban lesz majd. Nem jelent gondot, ha itt lakom, ugye? – mérte végig a férfi kihívóan.

Patience-nek esze ágában sem volt megadni neki ezt az elégtételt.

– Ugyan, dehogyan! Hogy jut az eszébe?